

De verloren zoon (het verloren koninkrijk)

Het is een overbekende gelijkenis, die van de verloren zoon. Toch zit er achter deze gelijkenis een geweldige waarheid met betrekking tot het koninkrijk van God en het koninkrijksvolk Israël. God heeft Israël gekozen om Zijn koninkrijk op deze aarde te vestigen, om de heerschappij van de boze op te heffen. Vanzelfsprekend dat het koninkrijk van God en het koningschap in Israël volkomen naar Zijn orde behoort te zijn, anders gaat het fout. In Deuteronomium 17 lezen wij over de koning en hoe deze dient te regeren. Israël is de test, hoe het zou omgaan met het koninkrijk van God.

Israël en haar koningen faalden, op enkele godvrezende koningen na. Volk en koningen gingen de verkeerde kant uit, waaraan het de verstrooiing te danken had. De gelijkenis van de verloren zoon en de uitziende Vader, wijst op Israël dat collectief afweek van de rechte weg, waarna door crisis heen bekering en wederaanneming volgt. In de meeste gevallen wordt deze gelijkenis strikt persoonlijk opgevat, alsof het in het leven en in het plan van God uitsluitend zou gaan over de persoonlijke bekering van individuen, wat tekort doet aan de inhoud en betekenis van deze gelijkenis. Deze gelijkenis paste Jezus toe op Israël dat reeds verstrooid was, én op een andersoortige groep, nl. de Joden, die nog in het land woonden en er aanspraak op maakten de erfgenamen te zijn van het koninkrijk.

Israël -alle twaalf stammen- had gebroken met Jahweh, gelijk de verloren zoon met zijn vader en ouderlijk huis gebroken had. Dat de gelijkenis meer collectief dan individueel gericht is, blijkt uit het feit dat de Farizeeërs murmureerden dat er zoveel zondaren en tollenaars tot Jezus kwamen. Hierop sprak Jezus deze gelijkenis, waarin Hij aanspoort tot collectieve bekering. Immers, zij als leidlieden van het volk hadden min of meer het lot van het volk in handen. Jezus noemde hen openlijk "blinde leidlieden", waardoor het volk misleid werd en in de gracht zou vallen.

Jezus toonde hen in de gelijkenis allereerst de ontsporing aan, door de jongste zoon te laten zeggen: "Geef mij.....".

De zelfzuchtige levenshouding van de jongste zoon staat hier model voor het individuele egoïsme van Israël, toen maar ook nu, hoe wij als verloren schapen van het Huis Israëls in het Westen, leven vanuit zelfzuchtig egoïsme. Wij hebben de zelfzucht gemaakt tot fundament van onze samenleving: "Geef, Geef.....", wat dezelfde woorden van de bloedzuiger zijn, zie Spreuken 30:15.

Wat wij doen en eisen is niet onmogelijk. Het is echter wel een kwalijke eis. De eis van de jongste zoon verdeelde het gezin van de vader, verdeelt de samenleving in verschillende klassen, in armen en rijken. De zonde van onze zelfzucht heeft ons in de armen van onze grootste vijand gedreven, van Babels mammon, een samenlevingsvorm die zelfzuchtige concurrentie en rente als grondslag heeft (het Bank-systeem). Wij -de twaalf stammen in de verstrooiing- zijn door de zonden van onze voorvaderen in een "ver afgelegen land" terecht gekomen. Niet dat wij beter zijn dan onze vaders. Nee, wij zijn even zelfzuchtig als onze voorvaderen en moeten ons bekeren, zowel ons hart als het maatschappelijk systeem. Wij moeten de Bergrede (de thora vervat en uitgelegd daarin) daadwerkelijk gaan toepassen in een broederlijke samenleving!

Wij als Israël in het Westen noemen in onze godsdienst Jahweh nog wel "Onze Vader, die in de hemelen zijt", maar zo lang als wij het huidige "Geef-mij-mijn-deel-principe" blijven handhaven, verloochenen wij met de daad onze Vader. Wij hebben de Vader verlaten, wij hebben het huis des Vaders achter ons liggen. Wij zwerven nu als de twaalf stammen in de verstrooiing rond over de gehele aarde, voornamelijk in het Westen, ver weg van onze oorsprong. Wij zijn vervreemd van ons Israëlitische burgerschap, vervreemd van Israëls verbond en de beloften, zie *Efeziërs 2:12* *Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld*

Wij, we zijn aan de heidenen gelijk geworden! Wij zijn verloren, zoals de verloren zoon, zoals de verloren schapen. Ja, wij leven weliswaar nog in een zekere weelde en welvaart. Daarin hebben wij evenwel géén ware rust en vrede! Wij jagen er álles door. Wij lopen arm in arm met Babel, met de mammon. Wij zijn verkocht aan het zelfzuchtige zaken-doen. Winst, daar draait álles om, zelfzuchtige opgestapelde winsten. Om dat te kunnen doen hebben wij het Babylonisch geld-rentesysteem ter hand genomen, waarmee wij ons diep in de armoe hebben gestort, vastgeklonken aan de renteketting der megabankiers van Babel. Ons land heeft b.v. miljarden staatsschulden bij de superbankiers. Deze schulden rusten opbedrog, want geld is lucht. Men schept geld als water, zonder tegenwaarde. Wij zijn slaaf. Normen en waarden, we hebben ze verkwist. Onze vrijheid? Wij zijn slaven van het systeem wat wij zelf in stand houden, waarvan de exploitatie van de mens uitgangspunt is, zodat wij schade lijden naar lichaam en geest. Wat een

geld wordt er niet verkwest door onze politici, door onze bureaucratie, door ons lidmaatschap van de EU, en door vele andere zaken meer!

Welvaart, gepaard met grote geestelijke armoede, dat is onze positie. Niet alleen geestelijke armoede, ook natuurlijke armoede, zodat velen noodgedwongen knoeien om van hun schulden af te komen, zoals ontduiking van belastingen, etc..

Ondanks alles is er hoop. Hoop dat wij zelf gaan inzien hoe leeg we zijn, hoe leeg onze welvaart ons laat, hoe gebonden we zijn aan de banken, dat wij slaaf van onze overheid zijn, etc.. Tot zichzelf komen is de eerste fase van onze terugkeer naar onze Vader. Bekering is vereist. Wanneer wij gaan inzien dat er bij de Vader overvloed is en de knechten het dáár beter hebben dan wij als zonen elders, is onze bekering en terugkeer nabij.

Gods bedoeling

Het is de bedoeling van de Vader dat de zonen vrij zijn en overvloed hebben, om vreugdevol te kunnen leven. Babel houdt ons gevangen zoals Egypte onze voorvaderen gevangen hield. Babel houdt ons aan de grond, arm, wat een zorgelijk leven is. De moordende concurrentiestrijd in deze wereld, de leefwijze, de afgoden, het file-probleem, het milieu-probleem, de corruptie, de legale diefstal van regeringen via belastingen, de kromme rechtspraak, de verloederding van onze samenleving, de vervaging van normbesef, kortom, al deze zaken maken het leven tot een chaos. Dit is niet het leven waarvoor wij geschapen zijn. Ons ongoddelijk zelfzuchtig stelsel geeft tijdelijk enig voordeel, maar op de lange duur gaan we eraan ten onder. Wij moeten er via een crisis oog voor krijgen dat we temidden van zoveel rijkdom en welvaart er armelijk aan toe zijn, en dat we geestelijk verhongeren. Dán kan er slechts verandering in onze geest komen. Door na te denken, zichzelf schuldig te zien, een moedig besluit te vormen terug te keren tot God, zullen wij een nieuw leven ingaan. Wanneer wij als verloren schapen van Israël besluiten terug te keren tot onze Vader, zal ons álles wat we maar nodig hebben ter beschikking staan. De verloren zoon kreeg van zijn Vader het beste wat er maar was.

Het gaat om onze geesteshouding tegenover onszelf, maar ook tegenover de economische en sociale omstandigheden. De Vader zou ons momenteel wel alles kunnen geven wat Hij heeft, maar dat zouden wij erdoor brengen en niet naar waarde schatten, doordat wij collaboreren met Babel. In Zijn wijsheid houdt onze Vader de zegeningen van Zijn Rijk nog in, tótdat wij ons bekeren en wij een coöperatieve geest bezitten, zodat iedereen in de

voortgang deelt. In het Babel-stelsel van nu gaat de grote winst naar enkelen ten koste van de massa. De meerderheid komt nooit boven het minimum of gemiddelde uit. Het succes der rijken is de ondergang der armen. De rijken menen dat heel het leven draait om materiële zaken. Helaas, daar gaat het in het leven niet om. Het gaat allereerst om de vrede met God in ons hart, om herstel in Zijn gunst, om opname in Zijn gezin. De rest volgt vanzelf. De Vader laat ons niet arm.

Doel van Jezus

Het doel van Jezus met de gelijkenis van de twee zonen is, het begrip zonde en berouw uit te leggen, zowel aan zondaars zelf en hun profiteurs, als aan de eigengerechtigden. Bezitsvorming is hier de spil waar het om draait. Wat wordt ermee bedoeld?

In Lucas 15:13 wordt het Griekse woord “ousia” gebruikt, wat dikwijls ziet op bezit, vermogen, wezen. En dan niet direct materieel bezit, maar geestelijk goed, de werkelijkheid van iemands wezen. De jongste zoon had zijn deel (bezit, vermogen, wezen, geestelijk goed, erfrecht, wat in Hosea 2 “Ammi”, wordt genoemd) opgeëist en ontvangen. Dat wijst op zijn zoonschap, op zijn burgerschap, zijn afkomst, zijn erfdeel, zoals in Efeze 2:12 staat. Dat “bezit” heeft hij erdoor gebracht. Hij leefde niet naar zijn zoonschap en verviel van de verbonden en beloften. Hij werd “niet-meer-Mijn-volk”, dat is te lezen in Hosea 2 “Lo-Ammi”. Dit punt heeft de theologie eeuwenlang uit het oog verloren, en of opzettelijk verdoezeld. Israël werd niet-meer-Mijn-volk, tijdelijk, zoals de jongste zoon tijdelijk niet-meer-zoon was, vervreemd van zijn ouderlijk huis, vervreemd van de verbonden en beloften.

Efeziërs 2:12 Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

De verloren zoon verkwestte zijn “ousia”, die hij verkregen had van zijn Vader, tezamen met de oudste zoon. Deze gelijkenis toont ons duidelijk de verhouding van de Vader tot de twee zonen. Israël wordt de zoon van Jahweh genoemd, zie *Exodus 4:23 En Ik heb tot u gezegd: Laat Mijn zoon*

trekken, dat hij Mij diene! maar gij hebt geweigerd hem te laten trekken; zie, Ik zal uw zoon, uw eerstgeborene doden!

Een zoon deelt in de ousia van de Vader, dat wil zeggen dat hij van het zelfde wezen als zijn Vader is, het burgerschap (politeuma, zie Strong's 4174, de burgerrechten) heeft van het koninkrijk der hemelen.

De verloren zoon verkwistte zijn rechten en verviel tot het rijk van satan, der gevallen engelen, die Gods wetten niet respecteren. Dat blijkt uit de grote hongersnood die in dat land (systeem) ontstond. Babel kent het op en neer systeem, honger en overvloed. Babel manipuleert. God daarentegen geeft mild en overvloedig. De hongersnood komt doordat men de Wetten van God niet houdt. Dan ontvangt men de plagen, zoals deze in Deuteronomium 28 staan. Dan komt men aan lager wal, bij de varkens terecht, totaal vereenzaamd. Daar kwam hij tot zichzelf. In die eenzaamheid en verlatenheid gingen zijn ogen open en vormde hij pas een redelijk beeld van zichzelf en van zijn Vader. Hij wilde wel een dagloner worden in plaats van een zoon, in het huis van zijn Vader.

De twaalf stammen zijn “verloren”, verstrooid, Jakobus 1:1, Jesaja 27:12-13. Israël wilde als de heidenen zijn, Ezechiël 20:32. Goed, dan worden jullie maar gelijk aan de heidenen, dacht Jahweh. Alzo heeft de vroege kerk de heidense feesten overgenomen en verchristelijkt, de sabbat verworpen en de zondag ingevoerd.

Jeremia 7:19 Doen zij Mij verdriet aan? spreekt de HEERE. Doen zij het zichzelf niet aan, tot beschaming huns aangezichts?

De jongste zoon wilde zijn erfdeel. Goed, dacht de Vader, hier heb je het. Dat hield wel in dat de zoon erdoor zoon-af werd. Israël werd Lo-Ammi, dat is “Niet meer Mijn volk”. Israël ontving een andere naam, Jesaja 62:2, ging een andere taal spreken, Jesaja 28:11, en werd blind voor haar eigen afkomst, Jesaja 42:16-19. God deed de gedachtenis van Israël van onder de mensen ophouden, zie Deuteronomium 32:26. Dát is de vloek welke Israël op zich laadde, welke eens - o wonder- in een zegen zal veranderen. *26 ¶ Ik zeide: In alle hoeken zoude Ik hen verstrooien; Ik zoude hun gedachtenis van onder de mensen doen ophouden;*

Wanneer wij hierop goed letten, dat aan het volk van Israël niet meer door enig iemand zou worden gedacht, kan het onmogelijk zijn dat de Joden het ware Israël van vandaag zouden zijn, of daarvan deel zouden uitmaken. Aan hén wordt immers wel gedacht. Dagelijks staan zij in het wereldnieuws. Israël zou als verstrooide schapen zijn die over de bergen

zouden dolen waarnaar niemand zou vragen, Ezechiël 34:6. Ook hier kunnen de Joden niet de plaats van Israël innemen, want zij zijn nogsteeds onder de volkeren en veel christenen vragen naar hen. De Joden kunnen dus niet nazaten van de verstrooide schapen van Israël zijn en ook niet profetische Israël zijn. (Zie A. Holland: In Bondgenootschap met God, p.100). Alle twaalf stammen zijn in de verstrooiing, Jakobus 1:1 en Handelingen 26:7-8, zijn opgegeven als een verbijsterd (opgejaagd) lam, Jeremia 50:17.

De oudste zoon verwijt de jongste zoon dat deze zijn “bios” erdoor heeft gebracht, zijn hele leven en bezit. Bios = leven, levensduur, of te wel zijn zoonschap. De jongste zoon had nooit goed begrepen wie zijn vader was, en de oudste zoon evenmin. De één onttrok zich aan zijn vaderlijk tehuis, de ander vervulde zijn plichten uit verdienstelijk oogmerk. De jongste reisde naar een vergelegen land, d.w.z. hij plaatste zichzelf buiten de thora, de wet of het verbond, werd daardoor onrein, doch meende vrij te zijn. Iemand die in de ogen der Farizeëen daarvoor gekozen had kon niet meer gered worden. Eens onrein, altijd onrein. Maar zo is de Vader (God) niet. Jezus toonde dat door te eten en te drinken met tollenaars en zondaren. En Jezus laat in deze gelijkenis de Vader de jongste zoon zelfs kussen en omarmen, kleden en een feestmaaltijd bereiden. In het Grieks staat, dat de Vader hem *overdekte met kussen*. Zoiets was onvoorstelbaar voor de religieuze leiders, dat God op zulk een wijze met overtreders zou omgaan. Jawel, toonde Jezus, de Vader gaf de jongste zoon het beste kleed (zijn vorige burgerrecht of bedekking). En een ring (teken van het verbond, de trouw, maar ook een teken van volmacht om in de naam van zijn Vader te mogen handelen). En schoenen (om in de vrijheid der kinderen van God te staan, geen slaaf te zijn). En het gemeste kalf, een leven in overvloed.

Dit alles wijst op de wederaanneming van Israël, de twaalf stammen in de verstrooiing, Romeinen 9-11. Dan is er een nieuw Israël met een vernieuwde geest, een coöperatieve geest en samenleving. De jongste zoon (Israël en de samenleving van Israël) was dood en is weder levend geworden!

En zij begonnen vrolijk te zijn!

De oudste zoon niet, die was niet vrolijk en kwam niet naar de maaltijd. Coöperatie vond hij bespottelijk. Hij had hard gewerkt, risico's genomen, altijd zuinig geweest. En nu opnieuw delen met zijn jongere broer? Nee, dat kan niet. Kijk, dat is nu het grote probleem van alle zelfgenoegzame mensen. Het zijn best burgerlijk brave mensen, maar economische

gelijkheid willen ze niet. Er moet verschil blijven vinden zij. Zij weigeren op die wijze mee te werken aan de nieuwe wereld van morgen. Zij vieren geen feest als hun verloren broer terug gevonden is.

Maar, hun die weigeren ten spijt, het feest gaat dóór! Israël is gevonden, identiteitsbewust geworden en is opgestaan als uit de doden. Dat is wel een groot feest waard! Blijdschap in de hemel en op de aarde!

Zonde is zelfbedrog

Je bent jong en je wilt wat. De wijde wereld lacht je toe. Het ouderlijk huis beknelt je. Helaas, als je jong bent zie je nagenoeg alleen de aantrekkelijke kanten van het leven, de mooie zijde. De keerzijde is dat je jezelf misleidt. Gelukkig als je daar nog bijtijds achter komt, zoals de verloren zoon. Dan zie je dat je een kater hebt en bedrogen bent door je eigen gevoelens en inzichten. Zo zat de jongste zoon ontgoocheld tussen de varkens met een lege maag die van binnen knorde. Hij hoorde niets dan het knorren der varkens, en van binnen was het niets dan het knorren van zijn maag. Dat trok naar zijn hersens door en ook dáár ging het knorren en knagen. Dat bracht hem tot nadenken. De miserabele omstandigheden maakten in hem iets wakker om van nu af aan zijn gezonde verstand te gaan gebruiken. Hij zag dat hij vervallen was. Wanneer iemand valt, wanneer wij vallen, is dat menselijk. Het erge ervan is dat veel jongeren en ook ouderen dan blijven liggen en zich schikken in hun lot. Nee, de jongste zoon niet. Hij stond op! De raad is: Blijf nooit liggen, er is altijd een wachtende Vader! Denk na over je leven en zie in dat de knechten van onze hemelse Vader het beter hebben dan jij. Besluit om weg te gaan waar je zit, terug naar God!

De situatie van de jongste zoon was uitzichtloos. Geen hond die naar hem omkeek. De burgers van dat land waren pure egoïsten. En daarbij, hij had nog de tijd om terug te keren, wat velen niet meer krijgen of hebben.

Ook voor Israël was het menselijkerwijs te laat, een verloren zaak. Het Griekse woord voor “verloren” heeft de betekenis dat het voor de mensen wel verloren lijkt, maar er bij God nog redding overig is. (Zie Strongs 662, apollumi, dat is vernietigen, verliezen, geheel uit de weg ruimen).

Jahweh echter heeft van Zijn kant beloften van herstel gegeven aan Israël. Dat is geen goedkoop herstel. Het gaat door een diepe crisis heen, maar het komt wel. De jongste zoon was niet per ongelijk iets verloren. Nee, hij was opzettelijk aan het verkwisten, er alles aan het door jagen.

Zonde is overschatting van jezelf, vooral als je jong bent. De jongste zoon overschatte zichzelf en ook zijn erfdeel. Hij dacht dat het nooit op kon raken. Hij trok ver weg, naar een zeer ver land, om des te beter los te komen van zijn Vader. Daar leefde hij overdadig, d.w.z. tot zijn eigen dodelijk verderf. Toen hij er alles doorgejaagd had, volgde de hongersnood. Welnu, besloot hij, dan ga ik werk zoeken bij één van de burgers van dit land. Hij sloot een akkoord af met het duivelse systeem waarin hij zich vrijwillig bevond. Hij was er nog lang niet aan toe om aan zijn Vader te denken, maar wilde zichzelf nog zien te helpen.

Het is een vaste wet dat alle leven dat niet uit de Vader is naar zelfvernietiging streeft. Het kwaad ruimt zichzelf op. In dat “ver gelegen land” streven de mensen ernaar zelf “God” te zijn. In hun kennis stijgen zij zo hoog Hem gelijk te willen zijn, zodat men zich niet alleen bezig houdt met de goddelijke opdracht de aarde te bewaren en te bebouwen. Nee, de mensen exploiteren de aarde, onderzoeken de materie, knutselen met de genen en het DNA, splitsen de atomen, gebruiken stralings-energie, etc.. Zij wroeten als de varkens in zaken die niet voor de mens zijn, die het leven doen zijn wat het is en die de aarde in stand houden. Dat is de high-tech-varkens cultuur van vandaag. Het is een destructie-proces. De vernietiging en verwoesting ervan, van Babel, is vast besloten, ligt in de natuurwetten verankerd. Het was Petrus die ruim 1900 jaar terug schreef in zijn brieven wat de atoombommen zouden uitwerken, n.l. dat de elementen erdoor zullen branden en overgaan in een nieuwe situatie. Immers, energie en materie is niet vernietigbaar. Vernieuwing ligt in het verlengde van verwoesting. Er komt een vernieuwde hemel en aarde, waarop gerechtigheid zal wonen!

Enkele aspecten over onze verloren samenleving:**a) De verloren strijd tegen de Verkeersmoloch**

Het gaat (nog) goed met onze auto. Uit een lezersonderzoek van het RD blijkt dat de autopagina, waarin o.a. aanbeveling van de nieuwste en duurste auto's, niet kan worden opgeheven. Zie RD 29-11-02. Omwille van de smeer likt de kat de kandeleer.

Eveneens gaat het "goed"(?) met de files. Was de filelengte in 1994 nog maar 49.000 km, in 2001 was het al 115.000 km. En in 2012??? De groei zit er stevig in! Niemand zal echter blij zijn met deze groei. Menigeeen vraagt zich bezorgd af: Gaat het met onze mobiliteit spoedig terug naar af?

Gezien het steeds nijpender worden van het file-probleem lijkt dat er wel op. Elke dag zijn er meldingen van kilometerslange files. En, daadwerkelijke oplossingen komen er vooralsnog niet. Dan is het gewoon - plat uitgedrukt- pompen òf verzuipen. Immers, wanneer men in een reservoir méér vloeistof doet dan eruit gaat, loopt het op de lange duur over. Zo simpel is dat. Wanneer men in ons land méér nieuwe auto's op de weg brengt dan er oude worden afgevoerd, raken wij overvol.

Méér wegen, dubbele wegen, wegen boven elkaar, ondergrondse wegen, het is uitstel van executie. De autofabrikanten, ze produceren maar aan, steeds nieuwe modellen met voortgaande verbeteringen en aantrekkelijker om te bezitten. Wij kopen de auto's als of we niet meer zonder kunnen. De auto leek aanvankelijk onze mobiliteit te vergroten. Begin 1900 werd de auto dé oplossing voor het al eeuwen durende langzame rijden met paarden. Maar nu, in nog geen 100 jaar, moet het file-probleem -en doe daarbij het parkeerprobleem, de vervuiling en het opgebruiken van olievoorraden- ons wakker schudden. Wij zijn heel hard op weg naar áf! Hoe lang zal het nog duren, gezien het huidige tempo van steeds méér auto's erbij dan er afgaan, voordat we voetje voor voetje over onze snel(?)wegen zullen rijden? Kennelijk is er iets mis met onze 20e eeuwse leefstijl, waarbij er geen weg terug schijnt te zijn. Heeft de profeet Nahum in hfst.2:4 onze tijd voorzeggd, dat "de wagens zouden razen door de wijken en hun gedaanten zijn als fakkelen" (kijk naar een autoweg in de avond, waar men niets dan bewegende lichten als fakkels ziet)?

Verder, wij bevullen ons eigen nest, wij krimpen onze eigen leefruimte in en vormen onze landbouwgronden om in asfaltwegen (plus ongeveer 6000 km spoor) en accepteren een paar duizend doden per jaar in ons land om maar mobiel te zijn. Het verdriet van de "verkeersmoloch" is ontzettend

groot, zie RD 15-11-02 p.19. Wij hebben van ons land een mierennest gemaakt en dreigen de strijd op allerlei fronten te verliezen.

Eens in het verre verleden, op de dag dat Mozes met de tafelen der Wet naar beneden kwam van de berg Sinai, danste heel het volk rond het gouden kalf dat Aäron gemaakt had. En nu de auto, ons gouden kalf, we zijn er maar wat gelukkig(?) mee. Voor de oliebaronnen en onze overheid geldt: hoe meer auto's, hoe meer ze ontvangen. (De kip die gouden eieren legt).

Er komt gelukkig spoedig een nieuwe tijd van rust en vrede, zónder fileprobleem, zónder vervuiling en gevaar, zónder ziekte en zelfs zónder dood, zie o.a. Jesaja 66:22. Alsdan is de auto-mobiliteit-droom ten einde. Dan zullen we zien dat we tegen de hemel (natuurwetten) gezondigd hebben én tegen onszelf, zoals de verloren zoon. Er is altijd een weg terug, terug naar het Vaderhuis!

b) De verloren strijd tegen terrorisme

De USA en de rest van de wereld voert momenteel de strijd tegen het terrorisme, d.w.z. tegen een onzichtbare niet te identificeren vijand. De USA denkt de kernen uit de bekende terreurorganisaties op te kunnen sporen en uit te schakelen, in de veronderstelling deze strijd te winnen. Dat zal een illusie blijken, gezien de complexiteit en kwetsbaarheid van onze samenleving en professionele inzet der terroristen. In de meeste gevallen "slaagt" een terroristische aanslag, daar zo'n aanslag altijd diffuus is en de daders nagenoeg ongrijpbaar. De echte daders zijn meestal de regeringen en hun geheime diensten. Verschillende landen schroefden de terreurbestrijding op na de aanslag op de WTC-torens 11-9-2001. Ons land trekt er per jaar ongeveer 1 miljoen euro voor uit. Onze overheid denkt met ongeveer 150 maatregelen de symptomen te kunnen bestrijden. De oorzaak is niet te bestrijden vanwege de professionering en het gebruik van ICT, met erachter sommige knappe koppen, waardoor flexibel en onaantastbaar. Men kan gebruik maken van de nieuwe inzichten en wetmatigheden van de chaos-theorie (Th. Homer-Dixon). Het sociale leven en de economie kunnen door goed geplande acties volkomen ontwricht worden. Een wonder dat dat nog niet eerder het geval was. Tegen dergelijke acties kan men zich niet wapenen. De strijd ertegen is bij voorbaat verloren. Bush en Obama zullen de strijd tegen het terrorisme dan ook verliezen. Het onkruid zal op deze wijze tenslotte de goede planten verstikken. Wie het zwaard ter hand neemt, zal door het zwaard vallen, zie Mattheus 26:52..

Daders, financiers en breinen van terreurorganisaties zijn nagenoeg niet te identificeren. Zo lang landen het zwaard ertegen opnemen en een politiek voeren die gericht is op onrechtvaardigheid, zal er terreur (verzet) blijven bestaan. Door het zwaard ertegen op te nemen brengt men de spiraal van geweld opgang, die steeds sneller zal gaan lopen. Er zijn altijd mensen die anders denken en hun leven daarvoor inzetten.

Daar de vijand van de terreur onzichtbaar is, maken wij er één, daar tegen iets onzichtbaars niet te vechten valt en wij mensen graag willen terug vechten. Dus beelden wij ons een vijand in, wat een spookbeeld is. Het beeld dat wij van de onzichtbare vijand vormen is echter bij voorbaat fout, ergo, de strijd die wij willen gaan voeren is per definitie verloren. Immers, onze inbeelding bedriegt ons altijd. Ons voorstellingsvermogen, zónder iets te zien, maakt dat we schimmen aanzien voor wezens. Wanneer een onbekende met ons telefoneert, zien we hem in gedachten voor ons. Wanneer we de persoon in werkelijkheid zien is deze altijd anders dan wij ons voorstelden.

Door de strijd aan te binden tegen een onzichtbare vijand worden vele onschuldigen erbij betrokken en getroffen, wat de aanzet is voor grotere haat. De USA voelt zich bedreigd, bindt de strijd aan tegen het onzichtbare terrorisme, die men denkbeeldige gestalte geeft in Bin Laden en Saddam Hussein. De USA voert actie in Afghanistan, maar Bin Laden ontspringt kennelijk de dans. Wanneer de USA Saddam wil liquideren zal dat ten koste gaan van ongeveer eenderde van de bevolking! De USA dwingt de hele wereld achter zich, door te stellen: “Wie niet voor ons is, is tegen ons!” Het geweld dat men denkt te gaan gebruiken om de wereldvrede te bevorderen is in werkelijkheid demonstratie van innerlijke zwakte en angst. Met geweld kan men het kwaad niet verminderen, wat de les is van het Midden-Oosten probleem. Alleen wederzijds respect en rechtvaardig handelen kunnen haat uitdrijven. Bush en Blair projecteren al het kwaad van deze wereld op Bin Laden en Saddam, zodat dezen de duivels der mensheid zijn. Dit roept juist het verzet op en zal de angst voeden. Er zal een vernieuwing van geest plaats moeten hebben, zowel bij de aanvallers als bij de daders van het terrorisme. Zo niet, dan is onze samenleving verloren! Dan ontstaat er een wereldwijde crisis, waarin slechts de “verloren zonen” tot zichzelf zullen komen en om daarna terug te keren tot hun hemelse Vader, tot de Wet en de Getuigenis! Zo goed als zeker zullen de satanisten zo’n crisis gebruiken om zijn Nieuwe Wereld Orde te

vestigen, met algehele controle van het mensdom via de microchip en een persoonsnummer waarbij het getal 666 de hoofdrol speelt.

c) De verloren strijd tegen het leven en de dood

Abortus is de verloren strijd tegen het leven. Een waanzinnige stroom van onschuldig bloed vloeit er in onze eeuw, waarbij veel jonge levens verloren gaan. Medeschuldig hieraan is de overmaat aan seks, waarbij kinderen ongewenst zijn. Miljoenen ongeboorte levens worden verwijderd, wat verbijsterend is. En dan de nasleep. Abortus is een probleem dat in het geweten gaat knagen van de aanstaande moeders.

d) De verloren strijd is uit te breiden tot nagenoeg alle levensterreinen. Denk aan de ontwapening, aan de EU waaraan wij overgeleverd zijn, zónder dat de EU leeft bij de burgers. Wij zijn onze vrijheid en zelfstandigheid als natie(s) geruisloos kwijtgeraakt door het verdrag in Maastricht. Denk ook aan onze leefstijl en eetgewoonten, waarin wij de strijd verliezen tegen de natuur. Ons lichaam wreekt zich en ziekten worden ons deel, door al de foute dingen die wij doen. Op het terrein van integratie verliezen wij, daar andere culturen ons dreigen te overwoekeren. Op religieus terrein dreigen wij de strijd te verliezen, gezien de grote verdeeldheid en onwaarachtigheid van de theologie, het kerkelijk boerenbedrog. Op het gebied van de technologie dreigen wij de strijd te verliezen. Wij zijn in staat de aarde vele malen te vernietigen met onze huidige kennis van atomen, neutronen en andere zaken meer. Kortom, het leven lijkt uitzichtloos. En van mensen kant bekeken is dat inderdaad het geval. Van Jahweh’s zijde ligt er echter een goede toekomst weggelegd voor die naar Zijn wil leven. Israël als eersteling, daarna de volkeren. De verloren zonen zullen weer thuis komen. De Vader blijft naar hen uitzien. Zijn onzichtbare liefdesbanden gaan vóórder dan het vergelegde land waarheen de jongste zoon vertrok.

God lokt Israël in de woestijn der volkeren Hosea 2:13

Als kinderen probeerden wij vroeger vogeltjes te vangen, door een lokvogel in een kooi te plaatsen, met een andere kooi ernaast waarvan het deurtje open stond, waaraan een touwtje was vastgebonden zodat we het deurtje dicht konden doen als er een vogeltje ingegaan was. Lokken is: een bang of schuw iemand over een drempel zien te krijgen, zodat we hem

gewonnen hebben. Lokken doet men op allerlei terrein. Verkopers lokken kopers.

Jahweh lokt ons ook, daar wij van Hem vervreemd zijn. Wij zijn in feite bang voor Hem, zoals Adam en Eva zich voor Hem verborgen in de hof. Ons grootste levensdrama is dat wij al Gods lokstemmen versmaden en er geen gehoor aan geven. Hij klopt op de deur van ons hart en verzoekt ons open te doen. Dat zullen wij nooit uit onszelf doen. Wij komen niet over de drempel van onze boze natuur heen, onze onwil, in feite onze onmacht. Daarom komt God Zelf tot óns. Hij lokt ons zodat wij over de drempel heen gaan en Hem gaan vertrouwen en dienen. Hij lokt ons, door ons eerst onze eigen vuilheid te laten zien, ons boze hart, zodat we daarvan een walg krijgen en gaan nadenken over ons bestaan. Het is de diepste onderliggende gedachte van de ware godsverering dat Hij áltijd de eerste is. Hij zoekt ons op, lokt ons en laat ons over de drempel heen komen. Hij brengt nabij de dood, door de crisis heen. Dat was bij de verloren zoon de hongersnood. En voor Israël zal die engte bestaan in het feit dat de “Dag van Jahweh” een dag der benauwdheid zal zijn, zie Joël 2 en 3, en andere plaatsen waar het over de “Dag van Jahweh” gaat.

Israël werd/wordt door Jahweh gelokt als het zich in de woestijn der volkeren bevindt. Dan zal Hij naar haar hart spreken. Dan zal het tot zichzelf komen, net als de jongste zoon, en zal het besluiten om naar de Vader terug te gaan, want daar was het zoveel malen beter als nu. Lokken in de woestijn, dat is in de eenzaamheid en verlating. Dan zal Israël zich bekeren en Hem niet meer “mijn afgod” noemen, maar “mijn Man”.

Het is Gods goedertierenheid die ons (Israël) tot bekering leidt, lieflijk lokt en ons herinnert aan Zijn schoonheid en heerlijk huis.

In de eenzaamheid en verlating worden soms grote lessen geleerd. Sommige mensen maken er een gewoonte van om zich ieder jaar een poosje geheel uit het drukke leven terug te trekken. Niet iedereen is daartoe in de gelegenheid. Men moet er de middelen voor hebben. De Nederlandse topondernehmer Paul Fentener van Vlissingen (61, inmiddels overleden aankanker) volgt al 25 jaar hetzelfde ritueel, zie NRC handelsblad 16-11-2002. Voor een week of langer trekt hij zich dan terug in een berghutje in de Schotse bergen op of bij zijn landgoed aldaar. Dan jaagt, klimt en vist hij. Het belangrijkste echter is dat hij dan nadenkt. Nou ja, dat zal hij anders ook best doen. Hier echter in de volslagen eenzaamheid kon Paul beter nadenken om strategische beslissingen te kunnen nemen. In zijn berghut ontwikkelde hij ooit een bedrijfsfilosofie die hij al 20 jaar met

succes gebruikt. Weer anderen zoeken de eenzaamheid op met hun hengel aan het water. Water is rustgevend. De hoogleraar informatica P. Adriaans uit Amsterdam gaat in z'n eentje zeilen, een solo zeereis. Aan die eenzaamheid ontleent hij nieuwe ideeën en wordt erdoor schoongespoeld. De eenzaamheid levert hem altijd briljante gedachten op. Een solozeiltocht heeft volgens Adriaans meditatieve aspecten.

En, de verloren zoon, hij kwam in de eenzaamheid tot zichzelf. Wanneer wij eens uit de roes van het dagelijks leven worden gerukt en in eenzame afzondering komen, kan dat op ons een positieve uitwerking hebben. Onze gedachtewereld moet dan even overschakelen. Het bleek voor de jongste zoon heel positief te werken, de afzondering en misère. De tijdelijke retraite wierp zijn vruchten af. Hij kwam tot zichzelf, nam kordaat het besluit terug te keren naar zijn Vader. Zijn hele leven werd erdoor in positieve zin gewijzigd. De omstandigheden brachten hem op de juiste plaats, wat geschikt was hem uit zijn verkeerde spoor te lichten en op het goede spoor te plaatsen. Wij moeten ons áltijd wel afvragen waarmee we bezig zijn, en of we het wel goed doen, en of wij niet de oorzaak van onze eigen ellende zijn, wanneer we in problemen zitten. Maar toch wel speciaal zijn dieptepunten of crisis in ons leven tijden die tot nadenken stemmen. Tot jezelf komen is immers nadenken over jezelf, over je leven. Zo bezag de jongste zoon zijn eigen situatie en besloot dat hij in ieder geval beter af zou zijn wanneer hij thuis bij zijn vader een huurling zou worden, dan hier langer te blijven bij de varkens, zonder eten.

De vette maaltijd

De Vader liet een vette maaltijd bereiden voor de teruggekeerde jongste zoon. Wij lezen van zo'n vette maaltijd in Jesaja 25 en 65. Het gaat over de vernieuwde aarde en hemel. Dat is een bijzondere gezegende tijd die eraan komt. Vet wijst op overvloed, op een soort levenselixer. Voor veel bewoners van de aarde is er momenteel geen vet, is het honger lijden. Hun dagelijkse hoofdtaak is het zoeken naar voedsel. Het werken voor voedsel is hun hoofdbeginsel. Verder komen zij aan niets anders toe. Anderzijds is een vette maaltijd aan de meeste mensen niet goed besteed. Zij zouden het erdoor brengen en er zat van worden. Aan lieden als de jongste zoon die getekend zijn door het leven, die hun lesje geleerd hebben, die door een diep dal zijn gegaan, is de vette maaltijd welbesteed. Zij zullen het waarderen en niet van hun buik hun afgod maken. Zij mogen aanzitten aan de bruiloft des Lams. Dan is het eten een waar genoegen en feest. Ezau

verkocht voor zijn eetlust zijn eerstgeboorterechten.. Eten is voor velen een afgod. Toch is smakelijk eten heel belangrijk, het is bijna religie, wat ook wel te zien is aan het publiek wat de restaurants en eetgelegenheden bezoekt. Een goede kok is deswege een voornaam iemand, een grote gave. Lodewijk de 14e sprak meer met zijn kok dan met zijn ministers.

Ezechiël 34:14 Op een goede weide zal Ik ze weiden, en op de hoge bergen Israels zal hun kooi zijn; aldaar zullen zij nederliggen in een goede kooi, en zullen weiden in een vette weide, op de bergen Israels.

Jesaja 25:6 ¶ En de HEERE der heirscharen zal op dezen berg allen volken een vetten maaltijd maken, een maaltijd van reinen wijn, van vet vol mergs, van reine wijnen, die gezuiverd zijn.

7 En Hij zal op dezen berg verslinden het bewindsel des aangezichts, waarmede alle volken bewonden zijn, en het deksel, waarmede alle natien bedekt zijn.

8 Hij zal den dood verslinden tot overwinning, en de Heere HEERE zal de tranen van alle aangezichten afwissen; en Hij zal de smaadheid Zijns volks van de ganse aarde wegnemen; want de HEERE heeft het gesproken.

9 ¶ En men zal te dien dage zeggen: Ziet, Deze is onze God; wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zalig maken. Deze is de HEERE, wij hebben Hem verwacht, wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijn zaligheid.

Jesaja 65:13 Daarom zegt de Heere HEERE alzo: Ziet, Mijn knechten zullen eten, doch gijlieden zult hongeren; ziet, Mijn knechten zullen drinken, doch gijlieden zult dorsten; ziet, Mijn knechten zullen blijde zijn, doch gijlieden zult beschaamd zijn.

14 Ziet, Mijn knechten zullen juichen van goeder harte, maar gijlieden zult schreeuwen van weedom des harten, en van verbreking des geestes zult gij huilen.

En zij begonnen vrolijk te zijn! Zie Lucas 15, met gezang en gerei. Je vraagt je af wat men daar gezongen kan hebben? Dat weten we niet. Maar het zal zoiets geweest zijn als Psalm 138:

*1. 'k Zal met mijn ganse hart Uw eer
Vermelden, HEER',
U dank bewijzen.
'k Zal U in 't midden van de goën,
Op hogen toon,*

*Met psalmen prijzen;
Ik zal mij buigen, op Uw eis,
Naar Uw paleis,
Het hof der hoven,
En, om Uw gunst en waarheid saâm,
Uw groten Naam
Eerbiedig loven.*

*2. Door al Uw deugden aangespoord,
Hebt Gij Uw woord
En trouw verheven.
Gij hebt mijn ziel op haar gebed,
Verhoord, gered,
Haar kracht gegeven.
Al 's aardrijks vorsten zullen, HEER',
Uw lof en eer
Alom doen horen,
Wanneer de rede van Uw mond ,
Op 't wereldrond,
Hun klinkt in d' oren.*

*3. Dan zingen zij, in God verblijd,
Aan Hem gewijd,
Van 's HEEREN wegen;
Want groot is 's HEEREN heerlijkheid,
Zijn Majesteit
Ten top gestegen.
Hij slaat toch, schoon oneindig hoog,
Op hen het oog,
Die need'rig knielen;
Maar ziet van ver met gramschap aan
Den ijd'len waan
Der trotse zielen.*

PS... In brochure 173 wordt de oudste zoon besproken.